

tigt, til at faa Manden til at tilstaa. Han blev i alt sluppen 4 Gange ind til ham, og som sagt, det lykkedes ham til sidst. Om et af Forhørene hos Baldemar Petersen skriver han, at det foregik med særlig stor Hestighed, og at Baldemar Petersen tiltalte ham paa følgende Maade: „Saadan en Tyveknekt. Du er en rigtig Væl, at Dine Børn skulle sidde arresterede, fordi Du ikke vil befende, noter ham til Korsør, sagde han til Betjent Andersen, smid ham ud, den Hund og lad ham gaa ad Helvede til. Her tænkte jeg paa at tage Betjent Andersen til Vidne, men det turde jeg ikke.“ Det viser hvor forkræmt Manden har været, at han ikke en Gang turde tage den anden Betjent til Vidne; om det havde hjulpet stort, er jo et andet Spørgsmaal. Saa sagde han til Baldemar Petersen: „Mine stakkels uskyldige Børn lader De vel i Fred.“ De vare kun 7 og 9 Aar gamle, da Branden fandt Sted, nu vare de altsaa 10 Aar ældre. Dertil svarede Baldemar Petersen: „Her raade vi.“ Det var det, der pinte Manden mest, den Tanke, at hans Børn, som han vidste vare uskyldige, ogsaa skulde lide for hans Skyld, og det er netop dette, man brugte imod ham ligesom imod andre, for at faa dem gjort mere. Denne Jørgensen (Holmegaard), som altsaa brugtes til at klemme ham ved at blive sat ind i Cellen til ham, kommer en Gang, da han bliver sat der ind, og fortæller, „at Arretforvarerens Kone (Frue blev hun kaldt) havde en Dag spurgt ham, om han kendte noget til de to unge Mennesker, som vare blevne indsatte i Arresten. Nej, sagde han. Da er det underligt, sagde hun, da I ere fra eet Sogn, men læg nu Mærke til dem, naar de faa Brød.“ Jørgensen blev nemlig brugt til at bære Brød omkring til Arrestanterne sammen med den Betjent, hvem det paahvilede, og han havde altsaa Udgang til at se dem. Da nu jeg — Klageren — troede paa ham — han var jo fra samme Sogn — sagde jeg til ham: Herregud Jørgensen, gør mig dog den Tjeneste at sige mig Sandheden, om mine Sønner virkelig ere arresterede. Ja, det skulde han nok lægge Mærke til. Han kommer altsaa tilbage og fortæller mig, at det var sandt nok, den ene sad paa Nr. 3, det andet Nummer erindrer jeg ikke at have hørt. Da følte jeg mig, som om Hjertet skulde briste og grænseløs ulykkelig. Men stont Jørgensen saa, hvilken ulykkelig Stilling jeg befandt mig i, blev han dog ved at paavirke mig til at gøre Tilstaaelse, idet han sagde: Du vil ikke kunne udholde at sidde, og baade Du og Børnene ville blive ødelagte, men jeg svarede ham, at jeg dog

ikke kunde gøre en saadan Tilstaaelse, da jeg var uskyldig.“ Endnu var han altsaa ikke blød nok. Saa kommer Betjent Andersen en Dag ind i Cellen og sagde, at „nu havde de faa mange Beviser imod ham, at de kunde holde ham, saa længe de vilde.“ Han svarede, at det var ikke muligt, da han vidste sig uskyldig, og saa gav han Anvisning paa en Nabokone (Karen), som havde sagt til ham, at hans egen Kone, der var død i Mellemtiden mellem Branden og denne Sags Opstaaen, skulde have sagt til Karen, den Dag Branden fandt Sted: „Herregud, Karen, det er min Skyld alene, jeg var gaaet fra Jlden“, og det mente Manden maatte være et Holdpunkt for hans Uskyld, naar han opgav hende som Vidne. Nogle Dage efter kom han i Forhør, der var Karen til Stede og blev fort som Vidne, men hun benægtede at have brugt denne Udtalelse. Dermed saa han sit sidste Haab briste om at kunne bevise sin Uskyld. Det synes nemlig at være den Praksis, der følges, at det er tiltalte, der skal bevise sin Uskyld. Saa er han da yderst forvidlet, og saa bliver Jørgensen (Holmegaard) paa ny sat ind i Cellen. Jørgensen fortæller: „at nu var jeg først ulykkelig, nu skulde jeg om nogle Dage sendes til Korsør og Børnene forblive i Odense“ og derfor var det nu bedst, han bekendte. Saa sagde jeg til Jørgensen: Hvad skal jeg befende, hvad skal jeg fortælle, naar jeg slet ikke ved, hvordan Jlden er opstaaet.“ Dertil sagde Jørgensen: Du kan jo hugge en Sten ind i Skorfstenen og stoppe en Tot Palm i.“ Det havde nemlig Jørgensen gjort, det havde han tilstaaet og var bleven dømt for, at saaledes havde han paasat Jlden. „Du kan jo sige, at Du har gjort det paa samme Maade“, sagde Jørgensen. Altsaa for sidste Gang blev denne Mand luffet ud af Cellen. Forvidlelsen nær befandt jeg mig atter ene i min Celle en Stund, trøstesløst og ulykkeligere end før, uden at kunne gjine anden Udvej end at sætte Forbryderstempelen paa mig og mine Børn. Jeg ringede paa Kloffen til Betjenten, Hr. Overbetjent Baldemar Petersen, jeg gjorde en Tilstaaelse, som altsaa Gud i Himlen er mit eneste Vidne til, at jeg er uskyldig i.“ Da han saa har bekendt, gaar det til, som det synes at være sædvanligt, saa bliver han betragtet og behandlet som det, han burde være betragtet for, før han havde bekendt, nemlig som et almindeligt Medmenneske, hvem man skylder det Hensyn, det ene Menneske skylder sin Næste. Han fik nu Ekstraforspørgning, gratis oven i Købet, han fik Lov til at faa saa meget, han vilde hjemme fra baade af Sul,